

Con Quạ Của Ông Nội

Iez Brasier

Quạ là một loài chim góm ghiếc, nhưng đối với ông nội thuở ấy ở Ba-lan cách nay gần trăm năm thì ông lại không cho là như thế.

Kỳ cục quá, bà thường phàn nàn với ông, nó cứ kêu quạ quạ cả ngày như thế mà ông chịu được, thật tôi không sao hiểu được. Và bà dạy qua rầy con quạ:

- Bay ra ngoài kia cho rảnh! Cứ quanh quẩn trong nhà quạ quạ om sòm!

Mỗi lần như thế, ông nội chỉ cười trừ. Ông mở tủ lấy ra một miếng bánh ngọt, rồi kiếm một chỗ mát ngồi cho con quạ ăn. Ông thích tiếng kêu của quạ. Ông nói cách âu yếm: Thôi chớ, ăn đủ rồi còn kêu cái gì nữa?

Rồi ông rủ con quạ: Bây giờ chúng ta đi vắt sữa bò cho bà nội nhé! Hễ ông nội đi đâu là có con quạ bay theo đó. Ông vào vựa lúa, nó theo vào vựa lúa; ông ra đồng, nó ra đồng; ông vô nhà, nó bay vô nhà. Mỗi lần thấy nó bay vào nhà là bà nội tháo chiếc khăn quơ đuôi tống nó ra: Ăn uống rồi, bay ra ngoài cây kia mà đậu kia! Cứ thế con quạ ở với ông nội trọn mùa hè. Một hôm, ông nội thấy con trai mình là Đô-bơ-ri (Dobry) lúc ấy đã có con cái rồi, bèn bảo: Đô-bơ-ri này, con cũng phải nuôi con quạ này nữa chớ?

Thôi đi, con chả có thì giờ đâu mà nuôi quạ. Con còn phải lo làm ăn tằn tảo để nuôi các con của con. Con tưởng tốt hơn hết là nên thả cho nó muốn bay đi đâu thì bay, Ba ạ.

Ừ, cũng được, ông nội nói: Lúc này đã đến mùa đông, chúng ta có thể thả cho nó bay đi. Giờ đây, Đô-bơ-ri yêu mến Chúa Giêsu. Bất cứ đang cây cây ngoài song cửa lúc chiều tối, anh thường hát ngợi khen Chúa. Bây giờ mùa đông đến, trời phủ tuyết tứ bề, không còn có thể vô rừng để kiếm củi bán nữa. Đô-bơ-ri không còn lấy một đồng xu để trả tiền thuê căn nhà nho nhỏ của anh ta và mua đồ ăn cho các con anh.

Người chủ nhà đến thúc anh: Sao, chú phải lo trả tiền nhà cho tôi chớ! Vâng, ông để rảnh cho tôi vài hôm nữa có tiền tôi sẽ trả. Đô-bơ-ri cứ khẩn lằn như thế.

Vài hôm sau người chủ nhà lại đến nói với giọng xẵng xồm: Chú phải trả tiền nhà cho tôi ngay hôm nay. Có trả không thì bảo. Nếu hôm nay chú không trả, tôi sẽ tống cổ cả gia đình chú ra ngoài trời tuyết kia cho biết mặt.

Ông làm ơn nán cho tôi vài bữa nữa mà! Đô-bơ-ri năn nỉ. Nhưng người chủ nhà khẳng khái không thềm đứng nghe anh ta nữa. Đô-bơ-ri bước vào nhà gọi vợ và các con: Minh ơi, các con đâu. Chúng ta hãy quỳ gối xuống đây, và thưa với Chúa Giêsu về tất cả những khó khăn mà chúng ta đang gặp.

Rồi anh bắt đầu dốc đổ cả sự lòng ra trước mặt Chúa. Đoạn anh ngược lên nói với vợ và các con mình cách quả quyết rằng: Thế nào Chúa cũng sẽ tiếp trợ cho chúng ta. Nào, mình và các con hãy cùng tôi hát ngợi khen Chúa đi!

Hát bài mà Ba hay thích hát ấy, Ba nhé! Các con của Đô-bơ-ri reo lên, và cả nhà cùng hát: "Dầu lâm bão táp phong ba, Giêsu sẽ mở cho ta một đường." Vừa hát đến đây thì có tiếng gõ cửa: "Cạch! Cạch!" mọi người gần như nín lặng chú ý nghe. "Vững lòng đợi Chúa yêu thương, Ngày vàng sẽ thế đêm trường âm u."

Cạch ! cạch! Cạch!

Đô-bơ-ri bước ra mở cửa sổ. Một con chim to lớn ở ngoài bay vụt vào. Ông kìa, con quạ của ông nội! Xem kìa, Ba! Mấy đứa nhỏ cùng reo lên một lần: Có cái gì như chiếc nhẫn trong miệng con quạ!!

Đô-bơ-ri giơ tay hứng lấy chiếc nhẫn trong mỏ con quạ ra. Anh ta cầm lên ngắm nghía rồi nói: Đây không phải là một chiếc nhẫn thường. Này, xem ! Chà. Chiếc nhẫn này đắt tiền lắm. Ta phải đem trình với thượng quan mới được.

Trời lạnh buốt thế này mà đi đâu. Thong thả sáng ngày đem đi trình cũng được chớ? Không được, phải đi ngay đêm nay! Và Đô-bơ-ri vội vã cầm chiếc nhẫn ra đi, bất chấp trời tối như mực và giá lạnh. Vị thượng quan mở cửa, Đô-bơ-ri vừa bước vào vừa cúi xuống lấy tay gạt tuyết dính trên đôi giày ống.

Anh vào trong này ngồi một tí cho ấm đã. Vị thượng quan bảo. Bẩm quan, Đô-bơ-ri vừa nói vừa xuýt xoa vì lạnh, xin cho tôi miễn ngồi cũng được. Thưa, tôi vừa được chiếc nhẫn này, vừa nói anh chàng vừa chìa chiếc nhẫn trình cho quan.

Vị thượng quan cầm chiếc nhẫn xem đi xem lại trước chiếc đèn đặt trên bàn. Ông nói: đây là chiếc nhẫn của Hoàng-đế Xít-ta-ni-la-út! (Stanislaus) Trước đây ta có lần nhìn thấy nó nơi tay vua. Thế thì, bẩm, quan lớn có thể đệ nộp nó lên cho vua chăng?

Được chứ, sáng mai ta sẽ đem nộp lên cho Người. Đô-bơ-ri quay về đến nhà giữa lúc mọi người đều ngủ say. Qua hôm sau một vị sứ giả của Hoàng-đế phái đến triệu Đô-bơ-ri vào cung vua cấp tốc.

Hoàng-đế Xít-ta-ni-la-út phán với Đô-bơ-ri rằng: Nhà ngươi đã tìm lại chiếc nhẫn quý của Trẫm, và nhà ngươi đã tỏ ra là một công dân lương thiện. Đây, Trẫm ban thưởng cho tấm lòng ngay thẳng của nhà ngươi. Đô-bơ-ri cúi đầu phủ phục trước bệ rồng để cảm tạ ân thưởng rồi từ tạ vua ra về. Bây giờ thì anh có dư tiền để trả tiền thuê nhà trong một thời hạn lâu dài, để mua sắm thức ăn và áo quần cho vợ con. Vừa trút túi bạc ra, Đô-bơ-ri vừa nói với vợ và các con mình: Nào, chúng ta hãy họp nhau lại cảm ơn Chúa Jêsu đã sai con quạ của ông nội đem đến cho chúng ta chiếc nhẫn quý.

Nhưng phần thưởng của Đô-bơ-ri không phải chỉ có bấy nhiêu. Vì qua năm sau, vua Ba-lan hạ lệnh xây cất một căn nhà mới để Đô-bơ-ri và gia đình của anh ta ở. Vua cũng ban cho người những súc vật trong bầy của vua. Trên cánh cửa của căn nhà mới, Đô-bơ-ri khắc hình một con quạ ngậm chiếc nhẫn trong mỏ để mọi người đều trông thấy. Dưới tượng con quạ anh cho khắc lời của bài thánh ca mà trong đêm đông lạnh giá năm xưa gia đình anh đã hát trong khi cầu nguyện xin Chúa Jêsu tiếp trợ họ:

"Mọi điều bởi Chúa ban cho,

Không nhờ tài giỏi,

chẳng do sức người;

Người nhờ Chúa,

bước tươi vui,

Việc làm được phước rạng ngời linh quang."

Chuyện Ngũ bài của IEZ BRASIER